

Arrest

nr. 93 795 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 84 680 van 13 juli 2012 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het om te worden gehoord van 29 september 2012.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient, niet voor het eerst, op 7 april 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze wordt op 29 november 2011 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt samen met een bevel om het grondgebied te verlaten op 21 mei 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Het beroep dat de verzoekende partij indient tegen beide beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verworpen bij arrest nummer 86 034, uitgesproken op 22 augustus 2012.

Op 9 juli 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met inreisverbod en vasthouding met het oog op haar verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van de beslissing van de Minister van/van de gemachtigde van de Minister van van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, W. V. (...) wordt aan de genaamde S. A. (...), geboren te Jerevan, op 29/02/1 988 die de Armeense nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende

Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4)•

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

+ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 15.12.2009 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 13.01.2011. Een bevel om het grondgebied te verlaten l3qq (geldig 7 dagen) werd betekend aan betrokkene op 15.03.2011.

Betrokkene heeft tevens op 16.11.2010 en op 15.12.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvragen werden ongegrond verklaard op 09.03.2011. Deze beslissingen zijn op 24.03.2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 22.02.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 29.11.2011. Deze beslissing is op 28.12.2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 07.04.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 08.05.2012. Deze

beslissing is op 21.05.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft tevens op 01.02.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 07.05.2012. Deze beslissing is op 16.05.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene kwam langs op de gemeente Leuven om inlichtingen in te winnen betreffende een huwelijk met de heer F. D. (...). Een meldingsfiche voor het voorgenomen huwelijk werd ingevuld op 13.04.2012. Verder gebeurde hiermee niks en bovendien zou een huwelijk haar niet automatisch recht op verblijf verschaffen.

Betrokkene is nu aangetroffen In onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Armenië.

IN uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat:

01° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; la2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, op 15.03.2011 en op 21.05.2012. Betrokkene kan niet aantonen te hebben voldaan aan de terugkeerverplichting.”

Bij arrest van de Raad van 13 juli 2012 met nummer 84 680 wordt de tegen deze beslissing ingediende vordering tot schorsing bij uiterst noodzakelijke hoogdringendheid verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet. Uit het middel blijkt dat zij tevens de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“(A)

De bestreden beslissingen schenden het zorgvuldigheidsbeginsel, art. 62 van de Verblijfswet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en art. 9bis van de Verblijfswet van 15 december 1980:

Door een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot gedwongen verwijdering uit te vaardigen terwijl er nog een aanvraag tot regularisatie hangende was, heeft verweerster geen rekening gehouden met alle gegevens van het dossier en aldus haar beslissing slecht gemotiveerd

Zie Raad van State , Arrest nr. 198.507 van 3 december 2009, A. 191.663/XI-16.753:

Vrij vertaald: “In haar inleidend verzoekschrift argumenteerde verzoekster in wezen dat door het bestreden bevel om het grondgebied uit te vaardigen terwijl haar aanvraag tot verblijfsmachtiging nog hangende was, verweerster haar beslissing slecht gemotiveerd had door geen rekening te houden met alle elementen van de zaak; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op haar beurt oordeelde dat de uitvaardiging van de bestreden beslissing, gebaseerd op art. 7 van de wet van 15 december 1980 een politimaatregel was, waaraan een aanvraag tot verblijfsmachtiging die eerder werd ingediend geen afbreuk kan doen op voorwaarde dat in deze aanvraag geen schending wordt ingeroepen van een fundamenteel recht met directe werking in België. Dat door dit te oordelen, de administratieve rechter zich schuldig maakt aan een miskennis, zelfs verwaarlozing van de draagwijdte van de artikelen 62 van de wet van 29 juli 1991, die opleggen aan de administratie om alle elementen van de zaak in overweging te nemen, waaronder de indiening van een aanvraag tot verblijfsmachtiging en de omstandigheden die daarin als uitzonderlijk worden beschreven, vooraleer in voorkomend geval een maatregel tot uitdrijving te nemen. Dat uit het voorgaande volgt dat gelet op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dat oplegt aan de administratie om te oordelen op grond van alle elementen van de zaak, afgeleid van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uit het grondgebied en van de artikelen 2 en

3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, het eerste onderdeel gegrond is en volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. ”

(B)

De bestreden beslissingen schenden artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, art. 62 van de Verblijfswet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en art. 9bis van de Verblijfswet van 15 december 1980:

Tot op het ogenblik van haar vasthouding was verzoekster samenwonend met de Heer De Greef. Zij heeft een relatie met deze laatste.

Deze relatie is een duurzame relatie. Niet alleen is het koppel samenwonend, maar bovendien wenst het koppel te huwen.

De Dienst Vreemdelingenzaken had moeten nagaan of de bestreden beslissingen niet zouden leiden tot een schending van art. 8 EVRM, zeker nu zij op de hoogte was van deze feiten.

Deze beoordeling diende in eerste instantie te gebeuren door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde weliswaar: “Betrokkene kwam langs op de gemeente Leuven om inlichtingen in te winnen betreffende een huwelijk met de heer F. De Greef Een meldingsfiche voor het voorgenomen huwelijk werd ingevuld op 13/4/2012. Verder gebeurde hiermee niks en bovendien zou een huwelijk haar niet automatisch een recht op verblijf verschaffen. ”

(1) Deze motivatie is inhoudelijk verkeerd: de reden waarom het koppel zich heeft gewend tot de gemeente was omdat zij wensten te vernemen welke documenten vereist waren om het huwelijk te voltrekken. Sindsdien hebben zij deze documenten zorgvuldig opgevraagd (zie stuk 5). Zij waren dus nog steeds van plan om te huwen. Trouwens deze documenten werden meegenomen door de politie op het ogenblik waarop verzoekster werd overgebracht naar het gesloten centrum.

(2) Maar bovenal, deze motivatie komt helemaal niet neer op een beoordeling of de verwijdering naar Armenië strijdig zou zijn met art. 8 EVRM.

In strijd met de motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken is artikel 8 EVRM ook van toepassing op een persoon wiens aanvraag tot verblijfsmachtiging werd afgewezen.

De overheid is niet verplicht om een dergelijke persoon toe te laten tot haar grondgebied, behoudens wanneer het belang op een gezinsleven zou primeren op het belang om de toegang tot het grensgebied te beperken (belangafweging tussen het recht van de staat om de toegang tot het grondgebied te regelen en het recht van de vreemdeling op een gezinsleven).

De Dienst Vreemdelingenzaken ging niet over tot deze belangenafweging in de bestreden beslissing.

Door niet te onderzoeken of de bestreden beslissing strijdig zou zijn met artikel 8 EVRM (belangenafweging) heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een inbreuk gepleegd op art. 8 EVRM, minstens op de motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidbeginsel.

(C)

De bestreden beslissingen zijn strijdig met artikel 8 EVRM.

Tot op het ogenblik van haar vasthouding was verzoekster samenwonend met de Heer De Greef. Zij heeft een relatie met deze laatste.

Deze relatie is een duurzame relatie. Niet alleen is het koppel samenwonend, maar bovendien wenst het koppel te huwen.

Het is niet mogelijk om deze relatie verder te zetten in Armenië, nu de Heer De Greef een Belg is en zijn hele leven zich in België heeft afgespeeld.

Hoewel verzoekster kan teruggaan naar haar vaderland om daar een visum aan te vragen met het oog op een huwelijk in België, blijkt uit het attest van 25/05/2012 dat een terugkeer naar Armenië ernstige gevolgen zal hebben voor de gezondheidstoestand van verzoekster. Het betreft het attest van een psycholoog. Verzoekster is eveneens in behandeling bij een psychiater die meedeelt dat in geval van terugkeer er een risico is op zelfmoord (zie stuk 6).

Het is bijgevolg kennelijk onredelijk om te eisen dat verzoekster zou terugkeren naar haar vaderland terwijl alle documenten om te huwen klaar zijn en de terugkeer ernstige gevolgen zou hebben voor de gezondheidstoestand van verzoekster.”

2.2. De verwerende partij werpt de exceptie op van het gebrek aan belang omdat er eerdere bevelen zijn gegeven die uitvoerbaar zouden zijn.

Gelet op wat volgt bestaat er geen noodzaak om deze exceptie te bespreken.

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de

genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de feitelijke en juridische grondslag. Aldus wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het gegeven dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten zodat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet – wat de verzoekende partij niet weerlegt – en verwijst naar artikel 27, § 1 van de vreemdelingenwet erbij vermeldend dat de verzoekende partij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerder gegeven bevel. Deze motieven zijn afdoend. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekster bekritiseert de inhoud van de bestreden beslissing zodat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster schijnt erop te wijzen dat geen bevel mocht worden gegeven omdat er nog een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hangende is en dat hiermee in de motivering geen rekening is gehouden.

Dergelijke redenering kan niet gevolgd worden. Er dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Het arrest waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen doet aan deze vaststelling geen afbreuk en de verzoekende partij toont geenszins aan dat haar situatie vergelijkbaar is met deze besproken in het arrest van de Raad van State waarnaar zij verwijst, te meer in casu al verschillende aanvragen ingediend op grond van artikel 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet werden afgewezen. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Voorts meent verzoekster dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij samenwonend is met de heer D. G. met wie zij een duurzame relatie zou hebben en zou samenwonen. Zij is zinnens met hem in het huwelijk te treden. Verzoekster meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten nagaan of geen schending van artikel 8 EVRM werd teweeggebracht. Deze beoordeling diende in eerste instantie te gebeuren door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze oordeelde weliswaar *“Betrokkene kwam langs op de gemeente Leuven om inlichtingen in te winnen betreffende een huwelijk met de heer F. D. G.. Een meldingsfiche voor het voorgenomen huwelijk werd ingevuld op 13/4/2012. Verder gebeurde hiermee niks en bovendien zou een huwelijk haar niet automatisch recht op verblijf verschaffen.”* Deze motivering, zo betoogt verzoekster, is verkeerd: het koppel heeft zich gewend tot de gemeente omdat zij wensten te vernemen welke documenten vereist waren om het huwelijk te voltrekken. Sindsdien hebben zij deze documenten zorgvuldig opgevraagd. Zij waren dus nog steeds van plan om te huwen. Trouwens, zo stelt verzoekster nog, deze documenten werden meegenomen door de politie op het ogenblik waarop verzoekster werd overgebracht naar het gesloten centrum. Bovenal komt deze motivatie helemaal niet neer op een beoordeling of de verwijdering naar Armenië strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling is ook van toepassing op een persoon wiens aanvraag tot verblijfsmachtiging werd afgewezen. De overheid is niet verplicht om een dergelijke persoon toe te laten tot haar grondgebied behoudens wanneer het belang op een gezinsleven zou primeren op het belang om de toegang tot het grondgebied te beperken. De Dienst Vreemdelingenzaken is niet overgegaan tot een dergelijke belangenafweging. Het is, zo stelt verzoekster verder, niet mogelijk om deze relatie verder te zetten in Armenië, nu de heer D. G. een Belg is en zijn hele leven zich in België heeft afgespeeld.

Hoewel verzoekster kan teruggaan naar haar vaderland om daar een visum aan te vragen met het oog op een huwelijk in België, zo betoogt zij, blijkt uit het attest van de psycholoog van 25 mei 2012 dat een terugkeer naar Armenië ernstige gevolgen zal hebben voor haar gezondheidstoestand. Verzoekster is eveneens in behandeling bij een psychiater die meedeelt dat in geval van terugkeer er een risico is op zelfmoord. Het is dus kennelijk onredelijk om te eisen dat verzoekster zou terugkeren naar haar vaderland terwijl alle documenten om te huwen klaar zijn en de terugkeer ernstige gevolgen zou hebben voor haar gezondheidstoestand.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze

noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit artikel 8 van het EVRM, zoals hierboven geciteerd, kan niet de verplichting worden afgeleid dat het bestuur steeds zou moeten motiveren over de toepassing van deze bepaling, geval per geval. Voorts maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar persoonlijke situatie niet werd onderzocht in het licht van het voormelde artikel 8, te meer nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het vermeende voornemen van verzoekster om te huwen wel degelijk bij de beoordeling werd betrokken. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekster, nu de bestreden beslissing stelt dat de regularisatieaanvragen zijn afgewezen en dat een huwelijk niet een automatisch verblijfsrecht verschaft.

Hoewel de voorgelegde documenten geen uitsluitel geven over verzoeksters intentie om te huwen met de heer F. D. G. wijzen een aantal stukken wel in die richting. In de huidige stand van het geding kan prima facie worden aangenomen dat een gezinsleven aanwezig is. In casu gaat het evenwel om een eerste toegang. Verzoekster werd nooit toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat haar partner zijn hele leven in België heeft gewoond en het dus niet mogelijk is de relatie verder te zetten in Armenië. Met deze blote bewering geeft verzoekster dan misschien wel aan dat de relatie zal worden beëindigd wanneer beide partners zich niet in België kunnen vestigen, maar dit lijkt dan op het eerste gezicht een keuze te zijn die zij zelf zullen maken, en geenszins een indicatie voor het feit dat er daadwerkelijk hinderpalen zouden zijn die ertoe zouden leiden dat zij hun gezinsleven niet elders zouden kunnen voortzetten. Zoals reeds gesteld, kan artikel 8 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Verzoekster brengt buiten een eenvoudige bewering, geen enkel aannemelijk en aantoonbaar element aan om enige hinderpaal aannemelijk te maken. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

Verzoeksters beschouwingen over haar onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van herkomst omwille van haar gezondheidstoestand wijzen op een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Er dient voorts op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoekster verwijst naar het attest van de psychologe waarin wordt gesteld dat een terugkeer naar haar land ondenkbaar is, omdat zij daar de traumatische gebeurtenissen zou herbeleven en dit een verergering zou betekenen van haar psychische problemen, dat zij omwille van haar kwetsbaarheid en het ontbreken van ondersteuning uitsluiting en marginalisering riskeert. Er wordt de nadruk gelegd op de noodzaak van een omkadering in de psychische gezondheidszorg en daarbij wordt geoordeeld dat die niet steeds aanwezig is en zeer duur.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat dit attest geen medisch attest betreft. Het feit, verder, dat een psychische aandoening het gevolg zou zijn van gebeurtenissen die zich in een bepaald land zouden hebben voorgedaan laat niet automatisch toe te besluiten dat deze aandoening niet in dat land zou kunnen worden behandeld. Uit het attest blijkt dat diegene die het opstelde van oordeel is dat dat niet het geval zou zijn, maar uit niets blijkt dat het gaat om meer dan een mening van een psycholoog die met geen enkel bewijskrachtig objectief gegevens is ondersteund. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de specifieke situatie van verzoekster lijkt zij met het attest geenszins aan te tonen dat zij omwille van haar gezondheidstoestand niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij aldaar niet de nodige medische zorgen zou kunnen krijgen. Zij brengt verder ook nog een medisch getuigschrift bij. In dit getuigschrift wordt melding gemaakt, zoals de raadvrouw van verzoekster ter terechtzitting bij de behandeling van haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid toelichtte, van het posttraumatisch stresssyndroom en van het feit dat bij de stopzetting van de behandeling een risico bestaat op suïcide. Evenwel blijkt uit de stukken van het dossier dat de ambtenaar-geneesheer bij de Dienst Vreemdelingenzaken, naar aanleiding van verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van oordeel was dat de aangehaalde PTSD niet van die aard is een direct gevaar te vormen voor het leven van verzoekster. Bovendien, en vooral, is hiervoor reeds gesteld dat niet is aangetoond dat geen behandeling mogelijk zou zijn in het land van herkomst zodat niet aannemelijk is dat de behandeling zou worden stopgezet. Daarbij komt nog dat een verbetering van de toestand wordt vooropgesteld bij een adequate psycho-

therapeutische behandeling. Weliswaar wordt in het medisch attest ook gesteld dat verzoekster moet worden opgevolgd in een veilige omgeving waarbij het feit dat haar nabijheid bij de begraafplaats van haar zus in België in rekening moet worden gebracht, maar dat deze beschouwing, hoeveel begrip er ook voor kan worden opgebracht niet lijkt toe te laten dat is voldaan aan de voorwaarden die het EHRM heeft vooropgesteld bij het beoordelen van artikel 3 van het EVRM in deze specifieke context. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat een deskundige arts werd aangesteld door de voorzitter van de arbeidsrechtbank zetelend in kortgeding bij vonnis van 24 mei 2012. Verzoekster hult zich in stilzwijgen omtrent deze vermoedelijk verrichte vaststellingen van de deskundige. Bijgevolge toont de verzoekende partij geenszins een schending van artikel 3 EVRM in het kader van huidig beroep aan.

Er dient te worden besloten dat verzoekster derhalve met het voorgaande niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het onderdeel van het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN